

MANIFEST 2017

El lema d'aquesta Marxa de Torxes, SÍ AL FUTUR!, vol ser la culminació de la feina feta els últims anys per aconseguir la independència. Però també vol reivindicar que els santsencs hem estat sempre una gent que hem lluitat per un futur millor. I tant Hostafrancs com el parc de l'Espanya Industrial han estat l'escenari de grans reivindicacions del barri i de la seva gent.

Hostafrancs, per on aquest any hem volgut fer passar les torxes, neix al segle XIX, quan Joan Corrades, originari d'Hostafrancs de Sió, a la comarca de la Segarra, edifica un hostal prop de l'actual plaça d'Espanya per a aquells que hi volien fer nit un cop es tancaven les muralles de Barcelona. Així doncs, Hostafrancs ha acollit sempre tot aquell qui s'hi ha volgut quedar. I si hi ha un poble que forma part de la història del barri, és el gitano. Instal·lats a Hostafrancs per les oportunitats que ofería al segle XIX i principis del XX el flux de bestiar al voltant del mercat i l'escorxador, avui formen una població molt consolidada i arrelada al barri.

Tal com hem dit, Hostafrancs ha acollit i vol acollir; per això s'ha mobilitzat també, juntament amb els altres barris del districte, en campanyes a favor de l'acollida de refugiats, impulsades per entitats com Stop Mare Mortum i Volem Acollir.

I aquest any també hem volgut que la Marxa de Torxes acabés en un altre espai emblemàtic del barri: el parc de l'Espanya Industrial, al límit entre Hostafrancs i Sants. L'Espanya Industrial és, i sempre serà per als santsencs, sinònim de lluites obreres i lluites veïnals. De lluites obreres, perquè des que els germans Muntadas la van inaugurar el 1849, els treballadors del Vapor Nou —nom amb què es coneixia, en contraposició amb una altra fàbrica del barri, el Vapor Vell— van aconseguir uns drets laborals insòlits a l'època. Però l'Espanya Industrial també és sinònim de lluites veïnals, perquè justament van ser els veïns i veïnes de Sants els que van impedir que, un cop tancada la fàbrica, el solar no s'acabés convertint en una promoció immobiliària aberrant i que el 1985 s'hi inaugurés el parc que coneixem avui.

I si als anys 80 els santsencs lluitàvem per recuperar un espai per al barri, avui hem de lluitar per recuperar el barri. Darrerament s'ha parlat de “turismefòbia”, un terme que ha triomfat als mitjans però que desvirtua la reivindicació que hi ha al darrere. El problema no és el turisme, sinó l'especulació salvatge que se'n fa. Tot s'hi val perquè uns quants obtinguin grans ingressos, i si cal vendre i llogar la ciutat, ho fan. A Sants n'estem veient les conseqüències, ja que molts veïns són expulsats del barri perquè el preu de l'habitatge ha esdevingut artificialment inassumible. Volem que el barri no perdi identitat, que continuï pertanyent als veïns, i no deixarem de lluitar per aconseguir-ho!

Per tenir un futur millor, doncs, l'1 d'octubre només cal que fem una cosa: anar a votar SÍ. Però l'endemà començarà la feina de debò, perquè haurem de construir el país que volem: una república amb polítiques socials, laborals i econòmiques justes, un país solidari amb els seus ciutadans i amb la resta de pobles del món. Un país DE i PER A tothom. Un país tan petit que, a partir del 2 d'octubre, el seguirem somiant complet.

Sí a una República Catalana lliure! Sí a uns Països Catalans lliures!
SÍ AL FUTUR! SÍ A LA INDEPENDÈNCIA!